

ISTRA TERRA MAGICA

Početak listopada, uobičajeno, u našem planinarskom društvu znači otkrivanje novih teritorija i ljepota naše zemlje. Ovaj put plan je bio posjetiti Istru i neke njezine dijelove. Naravno da smo mnogi tamo bili već više puta, ali Istra nam uvijek iznova kod Učke široko otvara vrata i pokazuje drugačije i uzbudljivo lice.

Tog jesenskog jutra našoj uigranoj ekipi spremnoj za avanturu priključila sam se tek u Rijeci, pa nije prošlo mnogo vremena i već smo bili podno gotičke utvrde Motovuna. Mada nam se nudio autobus, prilično je bilo pješaćiti do vrha i na redu je bila prva šetnja. Nakon kratkog razgibavanja uzbrdo i osnovnih informacija o gradu koje smo dobili od vodiča na gornjem trgu, uputili smo se uokolo po gradskim zidinama i uličicama koje nam iza svake okuke pružaju nove vidike na motovunsku šumu, beskrajne vinograde i rijeku Mirnu.

Uskoro smo se nakratko sklonili od kišice, okrijepili se domaćim oštrim napitcima i već je došlo vrijeme da se iz oblaka spustimo niz brdo...

U Rovinj smo stigli taman na pljusak. No, planinari su spremni na sve vremenske uvjete. Srećom, ovaj prekrasan grad šarenih kuća koji se doima kao da izranja iz mora pruža mnoge ljepote koje ni kiša ne može prikriti. Oni najuporniji prošetali su s vodičem po gradu, a individualci su se razmilili potražiti nešto za sebe, otkriti neki novi dragulj ili drugačiji kut snimanja posebnosti ovoga grada.

Uskoro smo i Rovinj ostavili za sobom i krenuli prema Puli, točnije u zaljev Valsaline gdje smo se smjestili u omladinskom hostelu, zanimljivom zdanju koje dominira ovom lijepom uvalom.

Mogao se čuti ljetni žamor na mnogim jezicima ispremiješan s valovima i vjetrom... Ma ne, zaista čujem Nijemce, evo i njih na večeri na otvorenoj terasi, pravimo se da je ljeto i uživamo u ovoj morskoj jeseni... Vruća voda sprala je pljusak iz Rovinja, a topli kreveti su nas uvukli u sebe već oko 21:00. Dobro, možda ne sve nas tako rano, ali oni koji su ostali budni, prepričavat će to usmeno 😊.

Drugi dan bio je rezerviran za Brijune i Pulu, s naglaskom na Brijunima kojima smo se svi jako veselili. Taj izolirani komadić raja već je niz godina predsjednička ljetna rezidencija, uz izuzetak najnovije predsjednice. Rekla bih, na njenu štetu. Na stranu politika, čim stupite nogom u ovaj nacionalni park, udahnete neki drugi zrak, ispremiješan s dahom prošlosti koja je ovdje sačuvana među nasadima drveća i starim zgradama, s uzbuđenjem ogromnog broja turista koji ga žele vidjeti i mirnoćom golfera koji prikladno odjeveni za sobom vuku svoje palice.

Uređeni perivoji i parkovi, romantične priče o mijenjanju vlasnika otočja i njihovoj energiji uloženoj u stvaranje ovakvog podneblja (što je usko povezano s otkrivanjem lijeka protiv malarije), safari park sa svojim stanovnicima i šarmom, priče o Titu i njegovim mnogobrojnim gostima državicima – sve nas je to uvjerilo još jednom kako je ovo jedinstveno mjesto, obavijeno otočkom ljepotom i magijom nekih drugih vremena.

Po povratku u Pulu dočekali su nas srdačni članovi PD „Elektroistra“ iz Pule koji su nas povelili uz obalu kako bismo se prošetao dijelom nekadašnjeg fortifikacijskog sustava Pule i posjetili tvrđavu iz doba Austro-Ugarske.

Divni pogledi na grad, pulski zaljev i okolice obogatili su ovu šetnju i dali nam grad na dlanu iz nekog drugog ugla. U Puli smo razgledali Arenu, prošli kroz Dvojna i Herkulova vrata, ali i putem tunela ispod Kaštela, koji su i dandanas u vrlo dobrom stanju te ih trenutno testiraju kako bi se lakše mogla odrediti njihova daljnja funkcija.

Na obali Pule dočekali smo i sumrak, nadajući se da će nam se pred očima upaliti i poznati kranovi u luci, no Google kaže da smo za to ipak tamo trebali dočekati i noć. Čeka nas večera, pa odluka nije nimalo teška 😊. Nakon ovako intenzivnog dana, večera je kratko trajala, a san brzo došao na oči. Ponovno – oni koji su ostali budni, pričavat će usmeno 😊.

Treći je dan bio rezerviran za Rt Kamenjak, najjužniji dio Istre, na udaru vjetrova i sunca, izbrazdan valovima i što je najbolje – sačuvan takav kakav jest.

Rampa na startu daje do znanja da se kontrolira ulaz u područje i da se ono što se naplati ulaznicama može uvijek investirati i ponovo vratiti na to isto mjesto. Možda negdje drugdje to ne bi bilo tako, ali vjerujem istarskoj poslovičnosti i ljubavi prema onome što im je priroda podarila.

Šetnja uz obalu, uz pratnju naših kolega iz „Elektroistre“, bila je okrepljujuća. Kamen, nisko raslinje, šumarci i uspuhano more stvorili su pravi ambijent za šetnju po kraju svijeta. Putem smo sreli i ovčice, i vikend roštiljare, a ponetko se i okupao. Zavukli smo se u sjenu Safari bara, divili se hukanju mora koje udara u šupljinu izdubljenu u stijenu, prozračili smo se, prodisali...

Nakon pozdrava s domaćinima i obećanja da se vidimo kod nas, polako smo se uputili pravac - Zagorje, ali uz još jednu obaveznu stanku - u Pazinu.

Ovaj slikoviti gradić u središtu Istre, sa zanimljivom poviješću, ponajviše nas je zadivio svojim položajem na kanjonu i ponoru Pazinčice. Ne kažem da priče vodiča o Velom Joži i starim vremenima utkanim u skoro svaki dovratnik nisu bile zanimljive, štoviše.

Međutim, glasovi onih koji su uživali spuštajući se užetom preko jame uz obavezno otpuštanje adrenalina plijenili su pažnju i svi smo nekako poželjeli stati u red i dodati i visinsku aktivnost onoj nizinskoj. No, nešto moramo ostaviti i za sljedeći put, da se imamo razloga vratiti 😊.

Bibijana Šlogar